

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

20 aprilie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nadejda Toma,

Judecători

Iurie Diaconu, Victor Boico,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Hâncești din 06 octombrie 2020 și deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 28 decembrie 2021, declarat de avocatul Marin Popa, în numele inculpatului

Grițuc Andrei XXXXXX.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>06.07.2020 - 06.10.2020,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>03.11.2020 - 28.12.2021,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>18.03.2022 - 20.04.2022.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal,

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hâncești din 06 octombrie 2020, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Grițuc Andrei a fost condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal la 4 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis, de la reținere.

2. Instanța de fond a constatat că la 17 mai 2020, aproximativ la ora 23.50, inculpatul Grițuc A., pe un drum public în s. Stolniceni, r-nul Hâncești, în lipsa permisului de conducere, încalcând prevederile pct. 10 alin. 2 lit. a) al Regulamentului circulației rutiere, conform cărora persoana care conduce un

autovehicul trebuie să posede și, la cererea lucrătorului de poliție, polițistului de frontieră, ofițerului echipei mobile a Serviciului Vamal, este obligată să înmâneze pentru control: permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus, a condus automobilul „VAZ”, n.î. xxxxxx.

În timpul deplasării, Grițuc A. a fost stopat de către agentul constatator al INP a IGP a MAI, pentru verificarea actelor, observând starea lui Grițuc A., care prezenta semne că a condus automobilul „VAZ”, n.î. xxxxxx, în stare de ebrietate alcoolică, colaboratorii Inspectoratului Național de Patrulare i-au solicitat să fie supus procedurii de testare alcoolscoptică. Ultimul, fiind testat, era în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, având o concentrație a vaporilor de alcool în aerul expirat de 1,07 ml/l, nedeținând și permis de conducere al mijlocului de transport de categoria respectivă.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, ca conducerea mijlocului de transport de o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat și care nu deține permis de conducere.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că infracțiunea comisă se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore sau cu închisoare de până la 1 an, că inculpatul beneficiază de reducerea cu o treime a pedepsei cu închisoare, potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, că circumstanțe agravante nu au fost stabilite, cea atenuantă fiind recunoașterea vinei, că inculpatul se caracterizează satisfăcător, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, anterior a fost condamnat de două ori, dar nu și-a făcut concluziile necesare și a comis din nou infracțiuni, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă doar prin izolare de societate, deoarece stabilirea pedepselor nonprivative de libertate pentru comiterea infracțiunilor anterioare nu au avut efect pozitiv, iar o asemenea pedeapsă va avea un efect preventiv serios atât pentru acesta, cât și pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracțiuni și va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în Constituția și alte legi sunt apărate, iar încălcarea lor este contracarată și pedepsită.

3. Avocatul Marin Aftenii a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă de 134 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

Apelantul a invocat că în privința inculpatului nu au fost stabilite circumstanțe agravante, cele atenuante fiind căința sinceră, caracteristica pozitivă și aflarea la întreținere a soției și copilului minor.

Inculpatul s-a căit sincer și regretă cele comise, a conlucrat cu organul de urmărire penală, astfel că față de el poate fi și este rațională pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității. Or, pedeapsa cu închisoare nu este rezonabilă în raport cu fapta comisă, iar în cadrul urmăririi penale și în instanța de fond nu au fost stabilite careva circumstanțe agravante, nefiind justificată aplicarea unei pedepse cu închisoare.

Totodată, pedeapsa stabilită prin sentința instanței de fond *corespunde principiului proporționalității și scopului prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenire a săvârșirii unor noi infracțiuni din partea lui și a altor persoane.*

4. Potrivit deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 28 decembrie 2021, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că inculpatul, fiind legal citat despre locul și timpul examinării cauzei, nu s-a prezentat, nu a comunicat motivele neprezenței sale și, în temeiul art. 321 Cod de procedură penală, s-a dispus examinarea cauzei în lipsa acestuia.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond corect a aplicat prevederile legale și, conform art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 34, 61, 75, 76-78 Cod penal și, respectând prescripțiile art. 364¹ alin. (8) Cod procedură penală, i-a stabilit inculpatului o pedeapsă echitabilă pentru infracțiunea săvârșită, care se clasifică ca fiind una ușoară.

Astfel, inculpatul este predispus la comiterea infracțiunilor, anterior a mai săvârșit infracțiuni similare, împrejurări în care o pedeapsă nonprivativă de libertate nu va asigura realizarea scopului legii penale, iar instanța de fond, constatând lipsa circumstanțelor atenuante și faptul că anterior a fost condamnat, a adoptat o soluție corectă.

Or, inculpatul anterior a fost condamnat de mai multe ori pentru comiterea infracțiunilor similare, fiindu-i aplicate pedepse nonprivative de libertate, însă nu a îndreptățit încrederea acordată, nu s-a corectat și a săvârșit o nouă infracțiune, iar persoanei vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii legii în baza căreia a fost declarată vinovată.

Instanța de fond a indicat circumstanțe care confirmă că corectarea inculpatului este posibilă doar cu izolare de societate, deoarece pedepsele nonprivative de libertate aplicate pentru comiterea infracțiunilor anterioare nu au avut efect pozitiv, aplicarea pedepsei cu închisoare fiind dictată de circumstanțele cauzei, această sancțiune urmând să contribuie în cel mai eficient mod la conștientizarea de către acesta a faptei comise, constituind și o măsură eficientă de profilaxie socială ce va contribui la iradierea în perspectivă a faptelor infracționale de această categorie.

Mai mult, starea de fapt și circumstanțele comiterii infracțiunii demonstrează incorectitudinea aplicării unei pedepse nonprivative de libertate, or, inculpatul a comis cu intenție o infracțiune ușoară, anterior a mai fost tras la răspundere penală pentru infracțiuni similare săvârșite cu intenție și nu s-a corijat, circumstanțe, care nu puteau fi neglijate de instanța de fond la constatarea oportunității aplicării unei pedepse nonprivative de libertate.

Sancțiunea art. 264¹ alin. (4) Cod penal prevede pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore sau cu închisoare de până la 1 an, iar conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, au fost stabilite noi

limite ale pedepsei cu închisoare de la 3 luni la 8 luni, deoarece conform art. 70 alin.(2) Cod penal, limita minimă de aplicare a pedepsei cu închisoare este de 3 luni.

Deci, instanța de fond just i-a stabilit inculpatului pedeapsa cu 4 luni închisoare, aceasta fiind motivată, individualizată și aplicată în corespundere cu prevederile legale, principiul proporționalității și scopul de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și de prevenire de săvârșirea a noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Totodată, suspendarea condiționată a executării pedepsei, conform art. 90 Cod penal, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia.

Suspendarea condiționată a executării pedepsei este o măsură de politică penală bazată pe încrederea în posibilitatea reeducării condamnatului pe durata suspendării pedepsei. Conform jurisprudenței, suspendarea condiționată a executării pedepsei este expusă ca o măsură ce constă în dispoziția luată de instanța de judecată prin însăși hotărârea de condamnare, de a suspenda pe o anumită durată și în anumite condiții executarea pedepsei stabilite.

Rezultatul principal al aplicării pedepsei constă în aceea că, deși pedeapsa este definitiv aplicată, aceasta nu este pusă în executare, astfel că instituția suspendării condiționate a pedepsei ține de condițiile de executare a pedepsei închisorii deja stabilite de către instanța de judecată pe întregul termen de probă.

Or, executarea pedepsei devine condiționată de conduita condamnatului, iar în caz de nerespectare a condițiilor, ea poate fi revocată. Suspendarea condiționată este o măsură de individualizare a executării pedepsei numită de către instanța de judecată prin hotărâre de condamnare de a se suspenda pe o perioadă anumită durată de timp executarea pedepsei aplicate, dacă sunt îndeplinite anumite condiții.

Astfel, urmează a fi delimitată noțiunea de individualizare a pedepsei de cea de individualizare a executării pedepsei.

Prin urmare, suspendarea condiționată a executării pedepsei se dovedește a fi o problemă privind executarea pedepsei, deoarece obiectul suspendării este executarea pedepsei. Se suspendă executarea pedepsei și nu aplicarea acesteia.

Iar, pentru acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei, în art. 90 Cod penal sunt prevăzute condiții obiective și subiective, primele referindu-se la condamnare, iar celelalte la persoana condamnatului. Îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege nu atrage obligativitatea aplicării suspendării condiționate a executării, acordarea ei rămânând la discreția instanței de judecată, totodată, această normă poate fi aplicată sau exclusă la orice etapă a procesului penal, în vederea înlăturării erorii admise la etapa anterioară.

Deci, sunt nefondate argumentele apărării, or, aplicarea unei sancțiuni mai blânde, cu suspendarea executării pedepsei potrivit art. 90 Cod penal, nu va fi în concordanță cu scopul legal al pedepsei penale

5. Avocatul Marin Popa declară recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă cu muncă neremunerată în folosul comunității sau să fie încetat procesul penal în temeiul Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

Recurentul menționează că instanța de apel a constatat că inculpatul s-a eschivat de la examinarea cauzei în fond, însă această concluzie este eronată, or, nici inculpatul, nici familia lui, nu au recepționat citația în ședința de judecată.

Totodată, instanțele de fond și de apel au omis faptul că inculpatul s-a căit sincer de cele comise, că are la întreținere un copil minor, iar privarea lui de libertate atentează direct la membrii familiei acestuia.

Mai mult, în instanța de fond, inculpatul și-a recunoscut vina și s-a căit sincer, solicitând examinarea cauzei în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală.

Or, infracțiunea comisă are o gravitate redusă, iar din acțiunile inculpatului, înainte și după punerea sub învinuire, manifestate prin recunoașterea comiterii faptei și regretul exprimat, promisiunea de a nu a comite infracțiuni, colaborarea cu organul de urmărire penală, precum și comportamentul liniștit al acestuia, rezultă lipsa pericolului față de societate.

În drept, recursul este întemeiat pe *art. 427 (1) pct. 4), 5), 13) și (2) CPP - judecata a avut loc fără participarea inculpatului, față de condamnat a intervenit o lege penală mai favorabilă, Legea amnistiei.*

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că, recursul avocatului este fondat pe *art. 427 (1) pct. 4), 5), 13) și (2) CPP - judecata a avut loc fără participarea inculpatului, față de condamnat a intervenit o lege penală mai favorabilă, Legea amnistiei (pct. 5. din decizie).*

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele concrete conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, dar raportate și la procedura privind judecarea apelului (*art. 412-418 CPP*), cât și la procedura privind citarea și comunicarea actelor procedurale (*art. 235-243 CPP*), care ar fi erorile de drept precise și esența că *judecata a avut loc fără participarea inculpatului, față de condamnat a intervenit o lege penală mai favorabilă, Legea amnistiei* fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârilor atacate în acest sens (*pct. 2., 4., 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul declarat nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor atacate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

În consecutivitatea enunțată, instanțele just au concluzionat că în cazul în care inculpatul au recunoscut vina și s-a căit, solicitând examinarea cauzei în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, a comis o infracțiune ușoară, dar anterior a mai fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor similare, însă nu s-a corectat și a continuat comiterea faptelor infracționale, pedepsele aplicate anterior dovedindu-se a fi ineficiente, chiar și în prezența circumstanțelor atenuante invocate de recurent, o pedeapsă mai blândă decât cea aplicată, ar reprezenta o soluție inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana inculpatului și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării ultimului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane, caracterul excepțional al pedepsei cu închisoare fiind clar argumentat de către instanțele de judecată.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 101 alin. (2) și (3), 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul nominalizat, în latura individualizării pedepsei, au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. - 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

În același timp, este neîntemeiată și solicitarea recurentului privind încetarea procesului penal în temeiul Legii nr. 243 din 24.12.2021 privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, deoarece, potrivit art. 427 alin (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului doar **pentru a repara erorile de drept comise** de instanțele de fond și de apel.

La caz, însă, instanța de apel a pronunțat decizia pe 28.12.2021, iar Legea amnistiei, fiind adoptată la 24.12.2021, a intrat în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial - 31.12.2022, adică după data pronunțării deciziei de către instanța de apel.

Prin urmare, chestiunea abordată, odată apărută după pronunțarea deciziei de către instanța de apel, care, împreună cu sentința au devenit definitive și executorii în virtutea prevederilor art. 415 alin. (3) 466 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (5) Cod de procedură penală, nu cade sub incidența procedurii de recurs ordinar, neconstituind *erori de drept comise* de instanțele de fond și de apel care urmează a fi reparate pe această cale de atac.

Ori, conform art. 65 alin. (3) pct. 1) Cod de procedură penală, persoana în privința căreia sentința a devenit definitivă se numește condamnat, dacă sentința este de condamnare, iar aplicarea actului de amnistie față de persoana condamnată, a cărei sentință a devenit definitivă și executorie, se soluționează, deja, la etapa executării pedepsei, în corespundere cu prevederile art. 469 alin. (1) pct. 15) - 472 Cod de procedură penală (*pct. 2., 4. din decizie*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile atacate cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Marin Popa, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 28 decembrie 2021, în privința inculpatului Grițuc Andrei xxxxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 20 mai 2022.

Președinte

Nadejda Toma

Judecători

Iurie Diaconu

Victor Boico